

Abstrakt:

Diplomová práce *Možnosti osamostatňování a reintegrace klientů dlouhodobého azylového ubytování pro osoby bez přístřeší – se zaměřením na hlavní město Prahu* se zabývá problematikou bariér v reintegraci lidí bez domova. Jedná se především o nedostupnost návazného přiměřeného nájemního bydlení a neexistenci systému sociálního bydlení v ČR. Následkem je dlouhodobé setrvání klientů v azylových domech a ubytovnách bez možnosti plnohodnotného návratu do běžné společnosti.

Tento problém neřeší příliš ani sociální dávky určené na bydlení, které se často nedostanou k potřebným nebo jsou zneužívány majiteli ubytovacích zařízení. Navíc je tento způsob velmi finančně nákladný a do budoucna neperspektivní.

Řešením by mohlo být vytvoření systému sociálního bydlení, které bude zahrnovat několik stupňů bydlení, které na sebe navazují. Vrcholem by mělo být dostupné běžné nájemní bydlení. Jeho nedílnou součástí musí být prevence ztráty bydlení s doprovodnými sociálními službami podle potřeb jednotlivých klientů.

Tato práce seznamuje čtenáře s několika málo projekty, které se blíží systému sociálního bydlení.

Nedílnou součástí takových projektů je spolupráce s místní samosprávou. Podstatný je však zájem představitelů obcí o problematiku bezdomovectví, aby takové projekty podpořili a podíleli se na nich. Proto autorka pomocí dotazníkového šetření zjišťovala postoje jednotlivých MČ v Praze k lidem bez domova a snahu o řešení bezdomovectví na úrovni prevence a následné pomoci (finanční podpora projektů neziskových organizací, pronajímání obecních bytů pro tréninkové bydlení, poskytování finančně dostupných bytů apod.).